

# VOITTAAKO VALO?

Pekka Ervastian esitelmä 9.2.1930

Kolmas sota taivaissa, jota yhä käydään, pantiin alulle Jeesus Kristuksen kautta Gautama Buddhan sitä jo valmistettua. Ymmärtääksemme tämän sodan luonteen, jota jokainen meistä on kutsuttu käymään Kristuksen nimessä ja Kristuksen avulla on meidän hyvä vielä heittää silmäys menneisiin aikoihin, niihin vanhoihin aikoihin Atlantiksella, jolloin ei vielä ensimmäistäkään sotaa taivaissa oltu suoritettu.

Ensimmäinen sota taivaissa sehän oli, kuten muistamme suuri sota valkoisten ja mustien välillä Atlantiksella, joka oli kylläkin maallinen sota, mutta tapahtui enimmäkseen ilmassa ja ehkä on siitä saanut taivaallisen sodan nimen. Toinen taivaallinen sota, kuten muistamme, oli sota ja voimme sanoa on yhä vielä se sota, jota käydään näkymättömässä maailmassa Vanhan Liiton merkeissä. Jotta nyt ymmärtäisimme tämän kolmannen, Uuden Liiton sodan, on syytä katsoa noihin aikoihin Atlantiksella, vielä vähän niitä katsoa ja muistuttaa mieliimme, mitä kaikenlaisia ihmisolentoja tai jos niin tahdomme sanoa ihmisenkeleitä ja jumalolentoja siellä oli mitä vaikuttimia me ihmiset otimme toisiltamme vastaan ja minkälaisia olentoja me itse olimme. Tästähän on puhuttu, mutta tarkoitan, että on hyvä, jos vielä muistelemme hetken näitä tosiseikkoja, jotta sitten voisimme kääntää huomionsamme tähän kolmanteen taivaalliseen sotaan.

Me käännämme nyt siis silmämme myöhempiin atlantilaisiin aikoihin, siihen aikaan, joka oli juuri vähän ennen suurta sotaa. Mitä kaikenlaisia olentoja oli tuolla Atlantiksella ruumistuneena?

Ensinnäkin oli, alkaaksemme ikäänkuin yläpäästä, viisaita, vihittyjä opettajia, jotka olivat Salaisen Akademian meidän maapallollemme perustaneet, niitä muualta tulleita, jotka

eivät kuuluneet meidän ihmiskuntaamme, mutta jotka olivat täydellisiä, jumalallisia, viisaita olentoja.

Sitten oli toiseksi Atlantikselle inkarnoitunut noita hyvin salaperäisiä, merkillisiä Saatana-olentoja, Asura-olentoja, niitä ihmisolentoja, hyvin pitkistä menneisyydestä kotoisin olevia ihmisolentoja, jotka eivät olleet saavuttaneet sitä lopullista täydellisyyttä, mikä heille oli tarjona omassa kehityskaudessaan eli manvantarassaan, meidän maapallomme varhaisemmassa ruumistuksessa, Saturnus-ruumistuksessa eli ensimmäisessä ruumistuksessa. Nämä ihmeelliset Asura-olennot eli Saatana-olennot tarvitsivat vain kokemusta, kouriin tuntuvaa kokemusta pahasta ja itsekkyyden mahdollisuuksista voidaksensa itse saavuttaa saman viisauden minkä heidän veljensä, heidän ihmisveljensä tuossa kaukaisessa menneisyydessä olivat saavuttaneet.

Sitten näemme kolmanneksi tuolla Atlantiksella niitä suuremmoisista, viisaita ihmisolentoja, jotka olivat kotoisin toisesta meidän maapallomme ruumistuksesta, myöskin kaukaisesta muinaisuudesta, siis n.s. Aurinko-manvantarasta. Näitä olentoja nimitetään Ahrimaneiksi. Ne olivat niinkään pitkälle kehittyneitä, viisaita ihmisiä, jotka tarvitsivat vielä erilaista kokemusta ennen kuin he saavuttivat sen viisauden minkä heidän edistyneemmät veljensä olivat saavuttaneet tuossa Aurinko-manvantarassa. He tarvitsivat kokemusta hyvästä, he tarvitsivat kokemusta hartaudesta ja harhasta. Niinkuin me voimme sanoa noista Saatanoina eli Asura-olentoista, että he tarvitsivat kokemusta mustasta magiasta eli pahasta tahdosta sentakia, että he pääsisivät selville hyvästä tahdosta eli valkoisesta magiasta, niin me voimme sanoa, että nämä Ahrimanit tarvitsivat kokemusta harhasta, mutta myöskin tunteiden hartaudesta, antaumuksesta tunteille ja tunteiden valtaan, jotta he sitten pääsisivät oikeaan ja selvään käsitykseen siitä, mitä tunne todellisuudessa on. Nämä olivat siis Ahrimaneja.

Sitten oli tuolla Atlantiksella neljänneksi koko ihmiskunnan yhteydessä, sen kanssa, merkillisiä olentoja, joita nimitämme Lusifer-olentoiksi. Lusifer-hengiksi eli Lusifeereiksi ja joilla tavallisesti tarkoitetaan niitä ihmisiä, jotka tämän meidän maapallomme viime ruumistuksessa, Kuu-manvantarassa eivät olleet saavuttaneet sitä inhimillistä täydellisyyttä, joka siellä oli ollut tarjona. Tavallisesti tarkoitetaan siis näillä Lusifeereilla siis ihmisolentoja Kuusta, jotka olivat jääneet luokalle. Mutta kun tutkimme Salaista Oppia, niin huomaamme, että se käyttää näitä nimityksiä taikka tätä nimitystä Lusifer myöskin vähän laajemmassa merkityksessä, jos kohta Salaisessa Opissa puhutaan näistä asioista sangen hämärästi, selvästi kylläkin, mutta samalla peitetysti, niin että on oikeastaan vaikea ihan ymmärtää kaikkia asioita, jollei ole hiukan perehtynyt, jollei ole saanut niistä selvää muutenkin. Jos te siis luette Salaista Oppia, niin te huomaatte, että se on hyvin vaikeatajuinen juuri näistä asioista puhuessaan. Mutta kun me otamme vaarin kaikenlaisista viittauksista siinä ja kun otamme samalla vaarin myöskin omista kokemuksistamme ja huomioistamme, varsinkin silloin okkultisista huomioistamme, niin me voimme hyvällä syyllä sanoa, että Lusifeereiksi ei tarvitse lukea ainoastaan niitä ihmisiä, jotka kuuluivat Kuu-manvantaran ihmiskuntaan ja jotka siis olivat kohtalon luonnosta määrättyt nyt hankkimaan jotain kokemusta tässä maapallon ruumistuksessa nykyisen ihmiskunnan välityksellä, vaan että Lusifeereiksi voidaan nimittää myöskin kaikkia niitä ihmisiä, ihmisminuuksia, jotka eivät ole kuuluneet ihmiskuntaan siellä Kuu-manvantarassa, vaan jotka olivat kuluneet meidän nykyiseen ihmiskuntaamme eli siis olivat eläinkunnasta syntyneet ihmisiksi. Me voimme siis toisin sanoen nimittää Lusifeereiksi niitä olentoja, joita tavallisesti nimitämme myös langenneiksi enkeleiksi, niitä jotka kieltäytyivät ruumistumasta heti, koska he olivat järjellä varustettuja olentoja ja saattoivat arvostella.

Niinkuin muistamme, niin olen edellisillä kerroilla koettanut kertoa kuinka kolmas osa kaikista ihmisminuuksista kieltäytyi ruumistumasta heti. 2/3 ruumistui heti noihin alkuperäisiin fyysillisiin ihmistyyppeihin, mutta 1/3 kieltäytyi heti ruumistumasta. He sanoivat tahtovansa odottaa. Salainen Oppi nimenomaan teroittaa, että heidän halunsa odottaa oli suurta sääliä. Heidän on nyt turha vielä syntyä ihmiskuntaan, siis mennä aivan kuin ensimmäiselle luokalle koulussa, kun he itse olivat kuin suorittaneet viidennen luokan kurssin. He tahtoivat siis odottaa kunnes ihmiskunta pääsisi vähän korkeammalle luokalle ja sitten he tahtoivat ruumistua. Näin sanoivat, ajattelivat ja tunsivat nämä ihmiset, jotka olivat syntyneet ihmisiksi Kuu-manvantarassa ja jotka kuuluivat meidän ihmiskuntaamme. Ne muodostivat kolmannen osan sieluista, niinkuin sanotaan Ilmestyskirjassa. Ilmestyskirjassa kerrotaan, että kun Saatana lankesi taivaasta, niin hän vei mukanaan 1/3 taivaan tähdistä ja tämä tarkoittaa juuri näitä ihmisminuuksia, ihmissieluja. Mikä silloin oli se Saatana, n.s. Saatana joka siellä houkutteli muut seuraamaan? Se oli juuri nuo Lusifer-olennot, joita nyt teknillisesti nimitämme Lusifer-olennoiksi, jotka olivat ihmisiä olleet kauan, kauan, jotka kuuluivat Kuu-manvantaran ihmiskuntaan ja jotka siis olivat äärettömän paljon viisaampia kuin vastasyntyneet ihmisminuudet. Mutta nämä vastasyntyneet ihmisminuudet olivat kuitenkin älykkäitä, koska he olivat yhtä ja toista kokeneet. He olivat siksi älykkäitä, että heihin meni noiden Lusifeerien, noiden toisten Lusifeerien suggestio. Sentähden voidaan, niinkuin minä olen ollut huomaavinas H. P. B:n suhteen, voidaan hyvällä syyllä nimittää kaikkia näitä ihmisminuuksia, siis niitä, jotka kuuluivat ihmiskuntaan Kuu-manvantarassa, että myöskin niitä ihmisminuuksia, jotka olivat syntyneet ihmisiksi eläinkunnasta, niitä voidaan kaikkia nimittää nimellä Lusifer. Siis oikeastaan ei ainoastaan noita varsinaisia Lusifer-henkiä, joita tavallisesti usein nimitetään Lusifeereiksi, mutta myöskin meidän ihmiskunnastamme 1/3

ihmisten sieluja eli minuuksia voidaan nimittää Lusifeereiksi. Ne ovat kaikki yhdessä Lusiferin valtakuntaa.

Sanokaamme nyt, että me kaikki, jotka istumme tässä, että me kaikki sattumalta kuuluisimme näihin kaikista vanhimpiin ihmissieluihin, siis näihin ihmissieluihin, jotka syntyivät ihmisiksi jo Kuu-manvantarassa. Silloin me olimme kaikki Lusifeereja ja me noudatimme kaikki noiden varsinaisten Lusifeerien kehoitusta: älkäämme vielä syntykö ihmiskuntaan, tuolle ensimmäiselle luokalle, vaan odottakaamme, että ihmiskunta on mennyt eteenpäin ja sitten syntykäämme. Mutta kaikki ihmiset täällä maapallolla eivät ole näitä Lusifer-olentoja, eivät kuulu Lusifer-valtakuntaan. Minä muistan, että olen joskus puhunut siitä vanhasta vapaamuuraritradiitiosta, että ihmiskunta on jaettavissa kuin kahteen suureen osastoon. Sielut ovat joko Abel- tai Kain-sieluja. Abel-sielut muodostavat suurimman osan ihmiskuntaa. Ne ovat niitä semmoisia hiljaisia, tyytyväisiä sieluja, jotka ylläpitävät koko tätä elämää, jotka ovat luonnostaan tottelevaisempia ja rauhallisempia ja joita ilman ei mitään elämää olisi. Kain-sielut ovat taas vilkkaita, älykkäitä, jonkun verran tyytymättömiä, vallankumouksellisia ja levottomia. Yhdellä sanalla sanoen kaikki ihmiskunnan nerot ovat Kain-sieluja. Ne ovat kaikki noita Lusifer-henkiä. Ne ovat Lusifeereja. Taas nuo Abel-sielut ovat sitä ihmiskuntaa, niitä ihmissieluja, jotka syntyivät osaksi myöhään Kuussa ja osaksi vasta tällä maapallolla varsinaisesti ihmisminuuksiksi. Tämä ei ole mitään millään tavalla loukkaavaa. Sanoohan Jeesuskin: Ensimmäiset tulevat viimeiksi ja viimeiset ensimmäisiksi. Sama palkka maksettiin myös niille, jotka tulivat myöhään työhön, kuin niille, jotka tulivat aikaisin. Ei siinä ole mitään pahaa, että suurin osa ihmiskuntaa on vähän nuorempaa, ovat syntyneet hiukan myöhemmin ihmisiksi kuin toiset. Toisilla on päinvastoin vaikeampi karma, he ovat ehtineet enemmän pahaa tehdä, heillä on enemmän taisteltavaa ja enemmän voitettavaa, heidän on

voitettava paljon luonnotonta ja turhaa, mutta sen vastapainona on taas heidän miltei suuri kykynsä sääliä ja rakastaa.

Siellä Atlantiksella oli siis näitä kaikkia olentoja. Siis ihmiskuntaan kuului näitä semmoisia tottelevaisia sieluja, jotka syntyivät heti kun oli saatu valmiiksi ihmisruumiita tässä manvantarassa, ja sitten näitä Lusifeereja, joita nyt varsinaisella nimellä nimitämme Lusifeereiksi, niitä, jotka kuuluivat ihmiskuntaa ja olivat jääneet luokalle Kuu-manvantarassa. Nämä Lusifeerit autoivat kehittymättömiä ihmissieluja sillä tavalla, että ne riivasivat näitä. He eivät syntyneet fyysillisiin ruumiisiin, mutta he tunkeutuivat tavallaan sisään toisten sieluihin, heidän tunteisiinsa ja kuinka minä sanoisin sytyttivät heissä älyn kipinän, mutta sellaisen älyn kipinän, joka luonnollisesti alussa veti heitä enemmän alaspäin kuin ylöspäin. He eivät ymmärtäneet mitään nuo nuoret ihmissielut. Järjen kipinä vähäisen heräsi toimintaan. Se oli olemassa, mutta se kiihoitettiin toimintaan näiden Lusifeerien avulla, jotka heihin yhtämittaa vaikuttivat ja siten he lankesivat syntiin. Se oli tuo ensimmäinen suuri syntiinlankeemus. Sukupuolivoima heräsi, luomisvoima pääsi vaikuttamaan ja se meni alussa ainoastaan suurimmaksi osaksi alaspäin sukupuolivoimaksi. Sitten myöhemmin se jakautui kahtia. Silloin kun ihmiskunta jakautui kahteen sukupuoleen, silloin samalla tuo sukupuolivoima osaksi virtasi ylöspäin, ei siis ainoastaan alaspäin sukupuolivoimaksi, vaan myös ylöspäin luovaksi voimaksi, ajatusvoimaksi.

Kain-olennot, jotka kuuluivat meidän ihmiskuntaamme odottivat taivaissa kunnes heille tulisi tilaisuus syntyä. Sitten he syntyivät. Ei meidän nyt pidä ajatella sillä tavalla, että nuo varsinaiset Lusifer-olennot, jotka kuuluivat Kuu-manvantavan ihmiskuntaan luokalle jääneinä, että he nyt silloin olisivat heti vapautuneet, että he hyvin pian olisivat noiden verrattain tyhmien ihmisten välityksellä tehneet joitain kokemuksia ja sitten vapautuneet. Ei, he jäivät myöskin ja heitä on yhä tänä päivänä. He tulivat sitten varsinaisesti samanlaiseen asemaan kuin

muutkin inhimilliset Lusifer-olennot, siihen asemaan, että he eivät olleet syntyneitä ihmisiä, mutta kuitenkin olivat ihmisten lähellä. Ajatelkaamme itseämme. Me olemme Lusifer-olentoja ja nyt tietysti ihmiskunta kokonaisuudessaan, kaikki ihmiset ovat nyt tulleet siksi älykkäiksi ja järkeviksi hyvin pieniä poikkeuksia lukuun ottamatta roduissa, että voidaan kaikkia ihmisiä sanoa jonkun verran Lusifeerisiksi. Kaikkiin ihmisiin on jo muodostunut, syntynyt semmoinen minä, korkeampi minä ja tämä korkeampi minä on juuri Lusifer. Lusifer merkitsee valon tuoja. Jos me saamme okkultisen kokemuksen oikeasta itsestämme, niin me tulemme kosketuksiin korkeamman itsemme kanssa, joka on vielä mentaali-maailmassa eli älymaailmassa toinen olento. Sen jokainen kokenut ihminen tietää omasta kokemuksestaan. Hän on tässä tällainen persoonallinen olento, mutta hän voi joutua kosketuksiin korkeamman minänsä kanssa, joka on toinen kuin tämä persoonallisuus. Se on Lusifer hänessä, se on valon tuoja hänessä. Hänen korkeampi minänsä. Tämä meidän korkeampi minämme on niin toinen olento, että me voimme, jos me tulemme haltiotilaan jollain tavalla tai jos me olemme selvänäköisiä, nähdä korkeamman minämme toisena olentona ja me voimme tässä alemmassa tajunnassa vaikka keskustella sen kanssa ja kuitenkin se on meidän oma henkemme. Me voimme siirtyä siihen ja silloin tämä persoonallisuus jää syrjään. Kun meidän tajuntamme jättää tämän fyysillisen persoonallisuuden (minä tahdon heti mainita tämän, jotta ei meihin jäisi mitään sivumakua tästä Lusifer-nimityksestä) ja siirtyy kokonaan, ilman kahtiajakoa korkeampaan minään, Lusiferiin, niin meidän kokemuksemme on jumalallinen. Me olemme niin merkittäviä, niin korkeita, niin viisaita ja niin suuremmoisista olentoja ilman, että me tuntisimme itsemme suuremmoisiksi, kuinka sanoisin, ylpeiksi, millään erikoisella tavalla. Me olemme sillä tavalla niin viisaita ja suuremmoisista olentoja, että kun me ajattelemme omaa persoonallisuuttamme, kun me katselemme fyysillistä

ruumistamme ja ajattelemme sitä persoonallisuutta, joka siinä ilmenee, niin me sanomme itsellemme: „Kuinka on mahdollista, että minä voin olla tuohon sidottuna ja voin olla tuossa? Sehän on niin hirmuisen tietämätön, pimeä ja musta olento. Kuinka minä ihmisenä, joka kuulun ihmisenä ihan toiseen maailmaan, toiseen luonnon valtakuntaan, joka olen Jumala, Jumalien keskelle, kuinka minä olen sidottuna tuohon olentoon, joka ei mitään tiedä?“ Tällöinen kokemus tulee ihmiselle silloin, kun hänen persoonallinen tajuntansa saa liittyä korkeampaan minäänsä. Minä tarkoitan silloin sitä, että ihminen todella tietää olevansa oma itsensä. Hän on toinen kuin meille tuttu fyysillinen persoonallisuus, mutta hän tietää, että hän itse on pakoitettu elämäänsä tuossa fyysillisessä persoonallisuudessa ja surkuttelee miltei omaa kohtaloaan. Niin ihmeellisessä inspirationin, totuuden, kauneuden ja puhtauden maailmassa hän Lusifer-olentona elää ja hän itsessään myöskin täällä maan päällä aivan hyvin tietää, mitä on tuo langennut enkeli. Hän on itse langennut enkeli, joka on langennut alas fyysilliseen elämään tarkoitusta varten, suurta ihmeellistä tarkoitusta varten, sitä varten, että hän lunastaisi yhden tällöisen persoonallisuuden ja samalla silloin lunastaisi aineen yleensä ja sitä varten, että hän toisia auttaisi. Kaiken tämän ihminen tietää siinä korkeammassa minässään ja hän selvästi tietää, että Lusifer on valon tuoja. Hän tietää senkin, että hän on itse suvainnut, itse tahtonut, että persoonallisuus, joka on hänen oma persoonallisuutensa, että se kävisi hyvän ja pahan tiedon koulua. Käymättä pahan tiedon koulua ei voi olla tietoa hyvästä. Tämä on siis semmoinen psykologinen, metafysillinen probleemi, jonka me parhaiten ymmärrämme vasta silloin, kun olemme sen itse kokeneet.

Nyt on siis kyllä olemassa semmoisia Lusifer-olentoja meidän kesken, jotka aivan kuuluvat tuohon Kuu-kauden ihmiskuntaan ja aivan kuin adopterasivat jonkun fyysillisen persoonallisuuden itselleen tässä ihmiskunnassa. Sitten on olemassa kaikki ne Lusiferit, jotka kuuluivat Kuu-kauden



vastasyntyneeseen ihmiskuntaan, ne ihmiset, jotka ovat meidän korkeampina minuuksinamme. Ja sitten on vielä kehittymättömiä ihmisjoukkoja vielä kehittymättömissä roduissa ja kehittymättömiä ihmisjoukkoja meidänkin roduissamme, joiden korkeampi minä vielä on nuori ja heikko. Nekin ovat tavallaan Lusifer-olentoja, koska heillä on korkeampi minä, joka jälleensyntyä, mutta Lusifer heissä on vielä heikko. Sentähden heitä nimitetään Abel-ihmisiksi ja he ovat taipuvaisia tottelemaan ja ottamaan oppia vastaan. Taas varsinaiset Lusifer-olennot, Kain olennot, tuntevat velvollisuudekseen opettaa ihmiskuntaa. Jokainen älykäs ihminen sen tuntee. Koko meidän yhteiskuntamme sivistysmaissa on rakennettu sille periaatteelle, että on ihmisiä kasvattava älyllisesti. Mitä meidän koulumme ovat muuta? Tietysti sanotaan ja nyt on alettu ymmärtää, että koulujen pitäisi myös olla karaktääriin kasvattamista ja me ymmärrämme, että kasvatuksen pitäisi olla luonteen kasvatusta. Mutta vielä kasvatusta on ja tulee yhä enemmän älyn kasvatukseksi, sillä meillä on myöskin semmoinen ajatus, että jollei järki kasva, niin kuinka voisi karaktäärikään kasvaa. Me olemme taipuvaisia ajattelemaan, että tyhmyys ja hyvyys käyvät käsikädessä, mutta meillä on aavistus siitä, että hyvyyden pitäisi kulkea käsikädessä älykkyyden kanssa. Ja koska äly on se mikä puuttuu yleensä ihmisestä, niin me tietysti tahdomme kasvattaa älyä sekä toisissa, että itsessämme. Sentähden me olemme Lusifeereja eli valon tuojia juuri siinä mielessä, että me koetamme kehittää itsessämme ja toisissa älyä, järkeä. Koko meidän kulttuurimme ja sivistyksemme perustuu järjen kehitykseen ja juuri kaikista voimakkaimmat olennot vievät muuta ihmiskuntaa eteenpäin kaikenlaisilla keksinnöillään ja kaikenlaisilla tieteellisillä saavutuksillaan, taiteellaan, uskonnollaan ja filosofiallaan. Kaikella tavalla koetaan kasvattaa uutta ihmiskuntaa ja me teemme sen luonnon vaistosta. Me käsitämme kulttuurin juuri sillä tavalla. Se tulee kuin itsestään sisältä päin sillä tavalla.

Nyt muistakaamme, kaikkia tämän laatuista olentoja oli siellä Atlantiksella. Ja kun me sitten katselemme tuota suurta ensimmäistä sotaa valkoisten ja mustien välillä, niin näemme millä tavalla ihmiskunta on jakautunut. Mitenkä se jakautui. Toiset menivät mustien, toiset valkoisten puolelle. Mitenkä tämä on yleensä ymmärrettävissä? Me näemme, että valkoisten johtajina olivat nuo muualta tulleet viisaat opettajat ja sitten me näemme, että Ahrimaanit melkein järjestään, melkein kaikki, menivät viisaitten puolelle, näiden valkoisten puolelle. Ahrimaanit olivat kyllä tavallaan houkutelleet meidän varsinaista ihmiskuntaamme pahaan sillä tavalla, että he levittivät itsestään, oman auransa kautta halua kokemuksiin ja seikkailuihin, halua tuntemaan, sillä mehän oikeastaan elämme sitä mitä me tunnemme. Niinhän Schillerkin sanoo: „Sinun omaasi on mitä sinä tunnet, kaikille kuuluu se mitä sinä ajattelet.“ Ahrimaanit levittivät siis meihin ihmisiin tuommoista halua tuntemiseen, halua kokemuksiin ja halua seikkailuihin. Nämä Ahrimaanit vetivät meitä kuin ulospäin, meitä alkeellisia ihmisjoukkoja, joita korkeat Lusiferit inspiroivat eli suggeroivat ja riivasivat. Ihmiset saivat näiden Lusifeerien taholta semmoisen sisäisen äänen, joka sanoi heille, että nouse ylös, nouse ylöspäin, todellinen elämä on sinun sisässäsi, todellinen nautinto on se mitä sinä sisässäsi tunnet, mutta taas nämä Ahrimaanit, jotka olivat ihmisten ympärillä, he vaikuttivat niin, että he vetivät ihmisten huomion kuin ulospäin, ulos itsestään ja sentähden ihmiset lankesivat syntiin. He tunsivat kyllä Lusifeerien äänen sisässään, joka sanoi, että sinun tulee oppia tuntemaan paha itsessäsi, sinun tulee oppia tuntemaan nautinto ja kaikki se mitä elämässä on hyvää ja kaikki tämä on sinussa itsessäsi, mutta samalla nuo toiset, Ahrimaanit, vetivät kuin ulospäin ja sanoivat ihmiskunnalle: et voi kokea mitään sisässäsi ellet saata kokea elämää täällä ulkona. Näin ihmisten huomio vetäytyi ulkonaiseen elämään ja he lankesivat syntiin. He kokivat silloin samalla sisässään kaiken kärsimyksen tuskaa.

Itsessään nämä Ahrimaanit, jotka olivat hyvään pyrkinet, hyvin pian ymmärsivät viisaitten opetuksen: todellinen seikkailu, todellinen kokemus on siinä, että sinä saavutat sisäsi kasvattaessasi itseäsi, niin että sinä valloitat luonnon voimat, saavutat vallan luonnon yli, saavutat vallan tämän näkyväisen luonnon yli. Näitä asioita nämä Ahrimaanit helposti ymmärsivät. He eivät siis etsineet kokemusta semmoisesta elämästä kuin tavallinen ihmiskunta, kuin meikäläinen ihmiskunta, vaan he pysyivät puhtaina, he pysyttelivät puhtaina ja noudattivat näiden viisaitten opettajien neuvoja. Heidän piti oppia hyvin merkillistä joogaa, merkillisen seikkailurikasta magiaa. Sitä he valkoisia totellen harrastivat ja pääsivät siten nousemaan ja voittamaan sen kokemuksen, mitä he tarvitsivat. Sitten he saivat jättää meidän ihmiskuntamme, niin että heitä ei ole suorastaan enää olemassa. Heidän henkensä on kyllä jäänyt ihmiskuntaan, se henki, minkä he ovat painaneet ihmiskuntaan, se on jäänyt. Se on voimakas, tietoon pyrkivä, seikkailunhaluinen henki, mikä elää ihmiskunnassa ja jota ilman ihmiskunta ei tulisi toimeen ja joka on suurena tekijänä siinä, että me yleensä valloitamme tätä palloa ja luontoa täällä. Meissä on suuri kokemus- ja seikkailuhalu ja se on erittäin voimakas juuri länsimaisessa kulttuurissa. Se on Ahrimaanien lahja meille. Se vie meitä kyllä hyvin suureen harhaan toiselta puolen, kun me ajattemme henkistä elämää, sillä se kääntää huomion niin kokonaan ulkonaiseen pois meidän omasta hengestämme, niin että me lopulta etsimme totuutta vain ulkopuolelta itseämme ja meitä ympäröivästä luonnosta, emmekä huomaa mikä toinen tie on ihmiselle myöskin välttämätön. Ahrimaanit pääsivät siis itse persoonallisina olentoina pois meidän ihmiskunnastamme ja samalla tavalla pääsivät pois ne Saatanat eli Asurat, jotka Atlantiksella houkuttelivat mustaan magiaan.

Valkoiset saivat siis, niinkuin jo mainitsin, nämä Ahrimaanit puolelleen, mutta valkoiset eivät saaneet ainoastaan Ahrimaaneja, vaan myöskin ihmisolentoja sekä suuren joukon

niitä Kuusta tulleita ihmisolentoja, jotka siellä olivat olleet ihmisiä, siis varsinaisia Lusifereja sekä myöskin suuren joukon kehittymättömiä meikaläisiä ihmisiä. Kaikkia näitä saivat valkoiset puolelleen. Mustat maagikot taas saivat puolelleen hyvin suuren joukon meidän ihmiskunnastamme ja suuren joukon muuta ihmiskuntaa, jotka eivät muuten ymmärtäneet paljon mitään. Näitä mustat saivat puolelleen. Oli siis tuo suuri kahtiajako Atlantiksella ja toiset siinä sodassa hävisivät.

Nyt meidän eteemme nousee kysymys: millä tavalla nuo valkoiset tietäjät olivat tilaisuudessa auttamaan ihmiskuntaa? Mitenkä he näiden suurten katastrofien perästä ja nyt kun on syntynyt uusi ihmisrotu, viides ihmisrotu, mitenkä he ovat tilaisuudessa auttamaan ihmisiä? Mitenkä he satojen, tuhansien vuosien aikana, mitenkä he n.s. vanhassa liitossa, millä tavalla he olivat tilaisuudessa auttamaan? Tietysti sitä suurta ihmislaumaa, sitä ei voinut erikoisesti auttaa, sillä sen järki, sen äly piti kehittyä kuin itsestään. Luonnollisesti oli aina opettajia ja uskontoja, mutta aivan noin varsinaisesti ei voinut auttaa suuria joukkoja. Nyt on kysymys niistä kehittyneistä ihmisistä, jotka jäivät aivan kuin odottamaan, mitä meidän elämästämme tulee. Me olimme Atlantiksella kulkeneet melkein vaistomaisesti mustien maagikkojen jäljissä. Me olimme palvoneet mustia maagikoita, olimme hyvin innostuneita siihen, että me saisimme mitä me tahdoimme kaikessa nautinnossa. Nythän meidän elämäme jää silloin kuin kysymysmerkiksi varsinkin sen perästä kun suuri katastroofi oli ollut. Me synnyimme uusiin rotuihin. Nyt on siis kysymys vain siitä, millä tavalla viisaat auttoivat eli koettivat auttaa juuri näitä edistyneempiä ihmisiä? Vähemmän edistyneet saivat kehittyä pikkuhiljaa. Mitenkä Valkoinen Veljeskunta koetti auttaa Lusifer-olentoja?

Minä sanon nyt heti yhden asian, selviön, aksioomin, jonka jokainen tietää omasta kokemuksestaan oikeaksi, jos hän tutkii itseään vähäisen. Meissä on sisässämme, tullut juuri Lusiferin kautta, sen kautta, että meillä on äly, meissä on kaksi

suurta pahan mahdollisuutta, kaksi suurta mahdollisuutta, jotka ovat omiansa meitä estämään henkisesti kehittymästä.

Toinen näistä pahan mahdollisuuksista on se, että meidän älymme on todella saanut Ahrimaaneilta semmoisen mefistofeelisen tuntomerkin, että se epäilee, se ei usko mitään, se tahtoo kokea. Se epäilee, se tahtoo kokea ja se on hirmuisen suuri este ja se on suurena esteenä kaikessa hyvässä. Me olemme alttiit epäilyksiin. Se on suuri heikkous, jollemme tee siitä vahvuutta.

Toinen suuri heikkous, jollemme sitä voita, on ylpeys. Kunnianhimo ja ylpeys. Sentähden, että me olemme järkeviä, älykkäitä ja nerokkaita olentoja, me huomaamme sädehdimme ylpeyttä ja nousemme mielellämme toistemme yläpuolelle. Olemme kunnianhimoisia. Tahdomme olla etevitä maailman silmissä, mutta oikeastaan omista silmissämme. Me olemme siis epäileviä ja ylpeitä luonnostamme. Ylpeitä me olemme enemmän Lusifer-luontemme puolesta ja epäileviä Ahriman-luontemme puolesta, sen hengen kautta minkä me olemme saaneet Ahrimaaneilta. Erikoisen ylpeitä me olemme Lusifer-olemuksemme puolesta, niin ylpeitä, että Lusifereina me otamme vaikka taivaan väkiryynnäköllä.

Kuin me tiedämme, että ei ole kuin yksi ainoa keino, millä me voimme voittaa sekä epäluulon, epäilyksen että ylpeyden ja se on rakkaus. Ajatelkaamme vain, jos me rakastamme todella, todella rakastamme toista ihmistä – minä en nyt puhu mistään aistillisesta hurmiosta – jos me siis rakastamme toista ihmistä, niin me ensimmäisenä luotamme häneen. Siis kaikki tuo Ahrimaaninen epäily poistuu. Siinä määrin kuin me rakastamme siinä määrin me luotamme. Ja kun me rakastamme toista ihmistä, niin me emme ole ylpeitä tuon toisen edessä, vaan me tunnemme itsemme aivan nöyriksi, tahdomme olla aivan nöyriä, sillä rakkaus on juuri sitä, että se luovuttaa vallan ja kunnianhimonsa, mutta tarjoaa itsensä. Me tiedämme tämän niin hyvin jokapäiväisestä kokemuksesta.

Aistillisessakin rakkaudessa tämä voi ilmetä. Mies voi mennä polvilleen rakastettunsa eteen, jos hänen suurin onnensa maailmassa on saada tuo ihminen. Tämä on tietysti irvikuva, mutta todellisessa rakkaudessa on sillä tavalla. Minä en mene sanomaan, että sekin voisi olla todellista rakkautta, että mies lankeaa polvilleen ja etteikö rakkaus voisi myös ilmetä ulkonaisessa nöyryydessä. Siis kun me rakastamme, niin me luotamme ja me pääsemme sillä tavalla epäuskostamme ja ylpeydestämme, jotka ovat esteenä meidän henkiselle etenemisellemme.

Vanhojen viisaiden täytyi herättää luottamusta ja rakkautta. Ei tietysti mitään aistillista rakkautta, mutta todellista rakkautta. Siis Mestareiden eli Opettajien piti herättää luottamusta ja rakkautta ja koska näitä tämmöisiä Mestareita ja Opettajia on liikkunut enimmäkseen itämailla, niin me voimme, kun me tutkimme itämaalaisia oloja menneisyydessä ja myöskin nykyisyydessä, me voimme aivan huomata, kuinka Mestari, semmoinen viisas tietäjä, kuinka hän ottaa opetuslapsen eli oppilaan itselleen vasta silloin kun hän on tullut vakuutetuksi oppilaan luottamuksesta ja rakkaudesta. Jos te luette kertomuksia Indian vanhoista tietäjistä ja joogeista, niin te voisitte lukea, että kun oppilaat pyrkivät heidän luoksensa, niin he ensin aina työntävät pois tuon oppilaan aivan kylmästi. Opettaja voi ehkä ensimmäisellä kerralla sanoa, ettei hän ota lainkaan vastaan. Hän ei ota nyt vastaan. Hän on ehkä juuri toisten oppilaiden ympäröimänä, kun tämä uusi tulee hänen luokseen. Opettaja ei ole huomaavinaanakaan tätä uutta pyrkijää. Toiset oppilaat työntävät pyrkijän pois. Tämä on ensimmäinen koettelemus. Minkätähden sinä tulet luokseni? Tietysti semmoinen ihminen, joka pyrkii opettajan luo etsii todella silloin korkeampaa kehitystä ja varsinkin vanhassa liitossa tämä tämmöinen etsintä oli varsin harvinaista, ei niitä sellaisia ihmisiä ollut montakaan, jotka sillä tavalla etsivät totuutta. Kun ihminen siis etsi totuutta, etsi tietä ja tahtoi kehittyä henkisesti, niin hän oli luonnollisesti

saanut vihiä jostain opettajasta ja pyysi, että hän sen opettajan luo saisi pyrkiä. Sitten opettaja ensimmäisellä kerralla ottaa pyrkijän näin kylmästi vastaan. Hän tahtoo koetella tuleeko tämä pyrkijä uudestaan. Jos oppilas lamaantuu, niin hän ei tule uudelleen, mutta jos hänellä on todellista halua, niin hän tulee uudelleen. Silloin hän toisella kerralla kukaties jo pääsee opettajan puheille. Nyt Opettaja kysyy pyrkijältä: mitä sinä tulet minulta etsimään? Miksi sinä minun luokseni tulet? Oppilas lankeaa tietysti maahan tai kumartaa syvään ja selittää, että hänellä on ollut semmoisia ja semmoisia näkyjä ja unia ja hän on lukenut ja hän on aivan vakuutettu siitä, että tämä on juuri hänen opettajansa. Mitä, sinähän olet paljon lukenut, sinähän olet siis etevä, minkätähden sinä kuitenkin tulet minun luokseni? Älä sinä mitään minulta etsi, mene sinä vain toisten luo. – Näin sanoo taas opettaja ja niine hyvineen saa pyrkijä taas lähteä. Tämä on toinen koetus. Sitten pyrkijä tulee ehkä vuoden perästä kolmannen kerran takaisin tai ehkä hän tulee pikemmin. Hän yhä vakuuttaa, ettei hän voi mennä kenenkään muun luo, vaan tahtoo tulla juuri tämän oppilaaksi. Hän sanoo tuntevansa, että vain tämä Mestari voi häntä opettaa. – No niin, jos sinä olet niin hullu, niin kestätkö sitten niitä vaikeuksia, joihin minä sinut asetan? Minä pidän nimittäin sinua hyvin hulluna olentona? Minä panen sinut ehkä tuohon pimeään luolaan, jossa saat olla useampia kuukausia? – „Minä kestan kaiken, sanoo pyrkijä, jos vaan saan olla sinun oppilaasi.“ – Kun pyrkijästä tulee opettajan oppilas kuluu 7 vuotta mitä hirmuisimmissa kokemuksissa, semmoisissa kokemuksissa, joissa opettaja koettelee oppilaansa rakkautta ja uskoa. Häntä kohdellaan mitä sydämettömämmin. Häntä voidaan koetella esim. sillä tavalla, että opettaja sanoo: minä tunnen ääretöntä himoa tuohon naiseen ja hän viettää häitään sinä ja sinä päivänä. Tuo sinä hänet minun luokseni. – Mitään epäröimättä lähteen oppilas matkalle. Tietysti häntä niissä häissä kovin pahoin pidellään ja surkeana maassa ryömien hän palaa opettajansa luo ja sanoo, että näin hassusti nyt kävi.

Silloin opettaja voi hymyillä ja sanoa, että luuletko sinä, että minä olisin häntä tarvinnut? Mene nyt tiehesi ja hoida haavojasi. Sellaisille koettelemuksille pantiin pyrkijöitä vanhassa liitossa. Muulla tavalla ei olisi tullut esille ihmisen luottamus ja hänen rakkautensa. Muulla tavalla hän ei olisi puhdistunut itsekkyydestä ja kaikesta huonoudesta. Kun oppilasta on 7 vuotta koeteltu, niin hänet vihitään Mestarin oikeaksi oppilaaksi. Tätä vanhan liiton järjestelmää noudatetaan yhä vielä hyvin paljon. Nyt tietysti nämä ihmiset, jotka ovat tällä tavalla hirmuisessa koulussa maanpäällä kuuluvat samalla toisessa maailmassa siihen sotajoukkoon, joka suorittaa tuota toista taivaallista sota, josta viime kerralla puhuttiin.

Mutta sitten Buddha pani alulle ja Jeesus Kristus täydellisesti kolmannen taivaallisen sodan. Minä huomaan, että en nytkään pääse oikein käsiksi siihen kolmanteen sotaan, mutta minä sanon kuitenkin johdatuksena muutaman seikan. Se, mikä oli koko Salaisen Veljeskunnan alituisena silmämääränä ja alituisena kysymyksenä oli: Mitenkä me saisimme tuon jumalallisen rakkauden, Kristuksen rakkauden tähän fyysilliseen maailmaan, näkyväiseen maailmaan, niin että se olisi kaikille ihmisille tarjona ilman niin hirveitä valmistuksia ja ponnistuksia kuin on tähän saakka ollut?

He tiesivät, että semmoinen ei ollut mahdollista muuta kuin siten, että itse jumalallinen rakkaus, jumalallinen elämä, täydellinen rakkaus saadaan maanpäällä fyysillisesti ilmestymään. Jos saadaan tähän näkyväiseen maailmaan rakkauden perikuva, kuva Jumalasta, kuva jumalallisesta rakkaudesta, silloin kaikki ihmiset ovat kuin sielussaan ostetut ja lunastetut ja silloin kaikkien ihmisten eteen avautuu pelastuksen tie. Mutta sitä suurta työtä ei voinut suorittaa sen tiesivät kaikki viisaat Salaisessa Veljeskunnassa, tiesivät, että sitä suurta työtä ei voinut suorittaa muuta kuin ihminen tästä ihmiskunnasta, joka luopuu itsestään, niin että Jumala voi hänet ottaa, niin että Kristus, Adam Kadmon, Jumalan Poika, voi täydellisesti hänessä



ilmetä. Tämä jäi siis ainoaksi odotukseksi ja ainaiseksi profetiaksi Valkoisen Veljeskunnan eteen. He sitä odottivat ja valmistivat, sillä olihan muutamia Lusifer-olentoja, muutamia Lusifer-ihmisiä tästä ihmiskunnasta ( ei niitä luokalle jääneitä Kuu-manvantaran ihmisiä) niitä Lusifer-ihmisiä oli muutamia, jotka lupasivat heille, että he tahtovat lunastaa ihmiskunnan. Oli kaksi ennenkaikkeaa, jotka lupasivat, se, josta tuli Gautama Buddha ja se, josta tuli Jeesus Natsarealainen.